

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku skazanego **K. W.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu zażalenia skazanego na zarządzenie Sędziego Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2024 r., sygn. akt V KO 59/24,

odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 30 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 55/23,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 21 sierpnia 2024 r. wydanym w sprawie V KO 59/24 Sędzia Sądu Najwyższego na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistego wniosku skazanego K. W. o wznowienie postępowania w sprawie II AKa 55/23 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku. Wskazał, że zarządzeniem z dnia 31 lipca 2024 r. K. W. został wezwany do uzupełnienia w określonym terminie braku formalnego wniosku poprzez sporządzenie i podpisanie

wniosku przez adwokata lub radcę prawnego i pomimo, że odpis zarządzenia odebrał w dniu 6 sierpnia 2024 r., w określonym terminie braku tego nie uzupełnił.

Opisana decyzja spotkała się z reakcją skazanego K. W. Nadesłał pismo datowane 27 sierpnia 2024 r., określone jako „Wniosek”, skierowane do rozpoznania jako zażalenie na zarządzenie z dnia 21 sierpnia 2024r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Skazany zaznaczył, że nie stać go na „płatnego prawnika”, że ani Sąd Okręgowy, ani Sąd Apelacyjny (oba w Gdańsku) nie reagują na jego wnioski o przyznanie adwokata z urzędu oraz że cyt. „wyrobiłem się w ciągu 7 dni z odpisem na zarządzenie, które wysłałem 13.08.2024 na które mam potwierdzenie wysłania listu urzędowego do Sądu Najwyższego”. Dołączył opatrzone tą datą „Potwierdzenie odbioru korespondencji urzędowej”, wystawione przez administrację Zakładu Karnego w S. Rzecz w tym, że potwierdzenie to odnosi się do pisma z dnia 12 sierpnia 2024 r., którym skazany zwrócił się li tylko o „przesunięcie terminu złożenia wniosku przez adwokata o wznowienie postępowania” (nie było to możliwe), a dopiero kolejnym pismem datowanym 16 sierpnia 2024 r., określonym jako „Sprostowanie” (do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 22 sierpnia 2024 r.), skazany zwrócił się o wyznaczenie mu adwokata z urzędu do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, zatem z przekroczeniem terminu, o którym mowa w art. 120 § 1 k.p.k. W konsekwencji należało uznać, że zaskarżone zarządzenie jest zgodne z prawem, skoro w świetle art. 530 § 2 k.p.k., zgodnie z art. 545 § 1 k.p.k., mającego odpowiednie zastosowanie w postępowaniu wznowieniowym, należy odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, m.in. gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj. sygnalizowany brak pisma nie zostanie usunięty w terminie 7 dni przez osobę, która je wniosła.

Wobec tego, że skazany przejawia niewiedzę co do obowiązującej procedury celowe będzie zaznaczyć, że odmowa przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania nie wyklucza złożenia kolejnego wniosku - nieobarczonego brakami, tj. sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego oraz opłaconego, względnie złożenia przez skazanego osobistego

wniosku o wznowienie postępowania wraz z umotywowanym wnioskiem o wyznaczenie mu z urzędu adwokata lub radcy prawnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]